

The background of the cover is a scenic landscape at sunrise or sunset. The sky is a gradient of warm colors, from deep orange at the bottom to a lighter, hazy orange at the top. In the foreground, the silhouette of a church with a prominent tower and cross is visible against the bright light. The middle ground shows a layer of mist or low clouds, and the background features rolling hills or mountains under a soft, glowing light.

TUYỂN TẬP
PAULO
COELHO

TRUYỆN NGẮN

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

Tuyển Tập Truyện Ngắn Paulo Coelho

Tác giả : Paulo Coelho

Tập Truyện Ngắn

Tiếng nhạc phát ra từ ngôi nhà

Trong ngày tuyển dụng, phòng tiếp kiến tại cung điện tràn đầy những người hăm hở đến để cạnh tranh nhau vì công việc ấy. Tổng giám mục đã quyết định và yêu cầu mọi người ở đó chuẩn bị giấy và bút:

Vào đêm trước Lễ Giáng sinh, nhà vua với vị tổng giám mục đến để cùng nhau tham gia vào cuộc vi hành thường kỳ của họ. Nhà vua thích ngắm sự trang hoàng trên đường phố nhưng vì không muốn thần dân của mình phải mất quá nhiều tiền vào đó chỉ để làm ông hài lòng, họ thường tự cải trang thành những thương nhân đến từ những vùng đất xa xôi.

Họ đi khắp trung tâm thành phố, trầm trồ trước những ánh đèn, những cây thông Noel, những cây nến được thắp trên những bậc thềm của các ngôi nhà, các quầy bán quà tặng, những người đàn ông, đàn bà và lũ trẻ vội vã tổ chức bữa tiệc Giáng sinh gia đình quanh chiếc bàn đầy thức ăn.

Trên đường quay lại, họ đi qua một khu người nghèo, nơi có không khí thật khác biệt. Ở đó không có đèn, không có nến, không có mùi thơm của thức ăn. Ở đó hầu như không có một linh hồn trên đường, và như ông vẫn thường làm mỗi năm, nhà vua nhắc tổng giám mục phải chú ý đến người nghèo trong vương quốc. Tổng giám mục gật đầu, tự nhủ, chuyện này rồi lại sẽ bị quên lãng, dưới hàng đống công việc triều chính và các cuộc bàn thảo với các quan chức ngoại quốc từ ngày này qua ngày khác.

Đột nhiên họ nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ một trong những ngôi nhà nghèo nhất. Túp lều quá xiêu vẹo và gỗ thì mục nát đầy những lỗ thủng đến nỗi mà họ có thể nhìn xuyên qua và chứng kiến điều đang xảy ra trong đó. Và điều họ nhìn thấy cực kỳ vô lý: một người đàn ông già nua ngồi trên chiếc xe lăn hình như đang khóc, một phụ nữ trẻ

đầu đang khiêu vũ và một chàng trai trẻ với đôi mắt buồn đang lắc một cái trống lục lạc và hát một bài dân ca.

“Tôi sẽ tìm hiểu xem họ đang làm gì” - nhà vua nói.

Ngài gõ cửa. Tiếng nhạc dừng lại, người phụ nữ bước đến cánh cửa.

“Chúng tôi là những nhà buôn đang tìm một nơi để nghỉ chân. Chúng tôi nghe thấy tiếng nhạc và thấy rằng các vị vẫn còn thức, tôi tự hỏi rằng liệu chúng tôi có thể qua đêm ở đây được không?”.

“Ông có thể tìm một chốn nương thân trong một khách sạn trong thành phố. Chao ôi, chúng tôi không thể giúp ông. Không kể tiếng nhạc thì ngôi nhà này đầy rẫy sự buồn rầu và khổ đau”.

“Và chúng tôi có thể biết vì sao không?”

“Tất cả đều tại tôi”. Ông già ngồi trên chiếc xe lăn lên tiếng. “Tôi đã dành trọn cuộc đời để dạy con trai mình nghệ thuật viết chữ đẹp (thư pháp) để một ngày nào đó nó có thể làm việc như một người sao chép bản thảo trong cung điện của nhà vua. Nhưng vài năm trôi qua mà không có thông báo nào xuất hiện. Sau đó, vào đêm cuối cùng, tôi đã có một giấc mơ ngớ ngẩn: một thiên thần xuất hiện và bảo tôi mua một cái cốc nhỏ bằng bạc bởi vì, thiên thần nói, nhà vua sẽ đến thăm tôi. Ông ấy muốn uống từ chiếc cốc và trao cho con trai tôi một công việc.

Thiên thần đã có sức thuyết phục quá đến nỗi mà tôi quyết định làm như điều Người đã nói. Chúng tôi không có tiền, sáng nay con dâu tôi đi đến chợ và bán mái tóc của nó để chúng tôi có thể mua được chiếc cốc bạc ở đằng kia. Hai đứa chúng nó đang cố gắng hết sức để an ủi tinh thần tôi trong lễ Giáng sinh nhưng nó chẳng ích gì”.

Nhà vua nhìn chiếc cốc bạc, hỏi xin một chút nước để dập tắt cơn khát của mình, trước khi ra đi, ông nói với mọi người:

“Các vị biết không, chúng tôi đã nói chuyện với tổng giám mục ngày hôm nay, và ông nói với chúng tôi rằng lễ tuyển chọn của công việc ghi chép bản thảo trong cung điện sẽ được loan báo vào tuần tới”.

Ông già gật đầu, thực sự không tin vào điều mình vừa nghe thấy và đưa ra lời tạm biệt những người lạ mặt. Buổi sáng sau đó, một lời tuyên cáo của hoàng gia được đọc trên tất cả các con đường trong thành phố; cung điện cần một người ghi chép bản thảo. Trong ngày tuyển dụng, phòng tiếp kiến tại cung điện tràn đầy những người hăm hở đến để cạnh tranh nhau vì công việc ấy. Tổng giám mục đã quyết định và yêu cầu mọi người ở đó chuẩn bị giấy và bút:

“Đây là chủ đề của bài luận: Tại sao một ông già đang khóc, một cô gái trẻ đầu đang khiêu vũ và một cậu trai trẻ đang hát?”.

Tiếng thì thào của sự hoài nghi lan ra khắp phòng. Không ai biết cách nào để kể một câu chuyện, trừ người trai trẻ ăn mặc một cách xoàng xĩnh đang đứng ở một góc của căn phòng, cười tươi và bắt đầu viết.

Nguyễn Anh Dân dịch.

Đôi dép của José

Ngày xưa ngày xưa, đã lâu lắm rồi, lâu đến nỗi không ai còn nhớ rõ ngày tháng, tại một ngôi làng nhỏ ở phía Nam Brazil, có một cậu bé tên là José sinh sống. Bố mẹ José đã qua đời từ khi cậu còn nhỏ, nhỏ lắm và cậu được một bà cô vô cùng keo kiệt nuôi nấng.

Bà này thì dù có bạc vụn đi nữa cũng chẳng chịu mất một đồng nào sắm sanh cho đứa cháu. José vốn chưa từng biết đến tình yêu, tưởng rằng cuộc sống là như thế, nên cậu chẳng hề thấy phiền lòng.

Họ sống cạnh những người hàng xóm vô cùng giàu có nhưng bà cô của José yêu cầu ông hiệu trưởng thu của cháu bà một khoản học phí chỉ bằng một phần mười so với những đứa trẻ khác, nếu không bà sẽ kêu lên quận trưởng. Hiệu trưởng đành chấp nhận, không còn cách nào khác. Nhưng ông xúi giục tất cả giáo viên trong trường tìm mọi cách sỉ nhục José bất cứ lúc nào có thể với hy vọng cậu bé sẽ phản ứng lại một cách hỗn láo để nhà trường có cớ mà đuổi cậu. Nhưng José, vốn chưa từng biết đến tình yêu, tưởng rằng cuộc sống là như thế, nên cậu chẳng hề thấy phiền lòng.

Giáng sinh đến. Vị linh mục của làng đang đi nghỉ, nên tất cả học sinh trong trường đều phải đi một đoạn đường khá xa để đến làm lễ tại một nhà thờ ở ngôi làng khác. Các cô bé cậu bé đi cùng nhau, riu rít trò chuyện về những món quà mà họ sẽ nhận được vào ngày hôm sau do ông già Noel đem đến: những bộ cánh hợp mốt, đồ chơi đắt tiền, chocolate, ván trượt tuyết và xe đạp. Bởi hôm đó là một ngày đặc biệt nên các cô cậu bé đều ăn vận rất đẹp, tất cả, trừ José. Cậu mặc bộ quần áo rách tả tơi và đi đôi dép đã mòn vẹt, lại còn nhỏ hơn chân của cậu đến vài số (bà cô mua nó cho cậu từ khi cậu mới bốn tuổi và hứa đến khi cậu 10 tuổi, bà sẽ mua cho một đôi khác). Một số người bạn hỏi xem tại sao cậu lại đói nghèo đến thế và nói họ thấy xấu hổ khi có một người bạn ăn vận tuềnh toàng như cậu. Nhưng José, vốn chưa từng

biết đến tình yêu, tưởng rằng cuộc sống là như thế, nên cậu chẳng hề thấy phiền lòng.

Tuy nhiên, khi họ vào đến nhà thờ, khi José nghe tiếng nhạc vang lên, thấy ánh đèn rực rỡ và những đồ trang trí Giáng sinh bắt mắt, thấy những gia đình quần tụ bên nhau, thấy những đứa trẻ được chở che trong vòng tay bố mẹ, cậu bỗng nhận ra, mình là đứa trẻ bất hạnh nhất trên thế gian. Sau lễ ban Thánh thể, cậu không ra về như những bạn khác mà ngồi sụp xuống cầu thang nhà thờ và lặng lẽ khóc. José chưa từng bao giờ biết đến tình yêu nhưng trong giây phút này, cậu hiểu thế nào là cô độc, không được chở che và bị bỏ rơi.

Đột nhiên, cậu nhận thấy có một chú bé gầy gò đang đứng cạnh mình, chân trần và rõ ràng là cũng nghèo như cậu vậy. Chưa từng gặp chú bé này trước đây nên José nghĩ rằng, chú bé chắc là người từ nơi khác đến và chắc đã phải đi bộ một đoạn đường rất xa. José tự nhủ: “Chân bạn ấy chắc phải rất đau rồi. Mình sẽ cho bạn ấy một chiếc dép của mình. Như thế, bạn ấy sẽ đỡ đau đi một nửa”. Dù José chưa từng biết đến tình yêu, nhưng cậu thấu hiểu sự đau đớn và cậu không muốn người khác cũng phải chịu đau đớn như mình.

Đưa cho người bạn nhỏ mới quen một chiếc dép, José trở về nhà với chiếc còn lại. Trên đường về, cậu liên tục đổi dép từ chân trái sang chân phải để những viên đá cuội không làm sưng tấy mỗi một chân. Vừa bước vào nhà, cô của José đã nhận ngay ra là cậu chỉ còn có một chiếc dép. Bà bảo, nếu ngày hôm sau, José không tìm thấy chiếc dép kia, cậu sẽ bị phạt nặng.

José đi ngủ mà lòng nặng trĩu lo lắng bởi cậu đã biết quá rõ những hình phạt của bà cô. Suốt cả đêm, José run lên vì sợ và hầu như không ngủ được. Khi vừa chợp mắt được một lúc, cậu bỗng nghe thấy nhiều giọng nói xôn xao ngoài phòng. Cô của José bước vào, đòi các vị khách giải thích xem chuyện gì đang xảy ra. Vẫn loạng choạng vì thiếu ngủ, José cũng bước ra ngoài, và bày ra trước mắt cậu là chiếc dép mà cậu đã cho người bạn nhỏ. Nhưng bên cạnh nó, còn vô khối đồ

chơi, xe đạp, ván trượt và quần áo. Nhưng những người hàng xóm đang chờ bởi và kêu la ầm ĩ. Họ cho rằng, quà của con cái họ đã bị đánh cắp vì khi chúng thức dậy, chúng chẳng thấy món quà nào cạnh những chiếc bút tất cả.

Đúng lúc đó, vị linh mục nhà thờ mà hôm qua họ làm lễ bất ngờ bước vào, thở dốc và kể: trên cầu thang nhà thờ hiển linh hình ảnh chúa Hài đồng trong bộ quần áo dát vàng nhưng chân chỉ đi có một chiếc dép. Không khí im lặng bao trùm. Tất cả mọi người đều ngợi ca Chúa và phép màu của Người còn bà cô của José khóc lóc, van xin được tha thứ. Và trái tim José ngập tràn nghị lực và Tình yêu.

Thanh Huyền dịch
(Nguồn: The Guardian)

Câu chuyện của cây cung

Dịch giả: Tuệ Uyên

1

Nguyên tác: The Way of the Bow

Một lời nguyện cầu không có hành động như một mũi tên không có cây cung.

Một hành động không có nguyện cầu như cây cung không có mũi tên.

Ella Wheeler Wilcox

‘Tetsuya’.

Cậu bé nhìn vào một người lạ mặt, giật mình.

‘Không ai trong thành phố này đã từng thấy Tetsuya cầm một cây cung, ông ta đáp lại. ‘Mọi người ở đây biết ông ta là một người thợ mộc.’

‘Có thể ông ta bỏ việc, có thể ông ta mất sự can đảm, điều ấy không quan hệ đối với tôi, người lạ mặt nhấn mạnh. “Nhưng ông ta không thể được biết đến như một người bắn cung giỏi nhất trong nước nếu ông ta từ bỏ nghệ thuật của ông ta. Đây là tại sao tôi đã đang trải qua những du hành này, để thử thách ông ta và chấm dứt tiếng tăm mà ông ta không xứng đáng được có nữa.’

Cậu bé thấy không có gì để bàn cãi nữa; tốt nhất là đưa người lạ mặt đến cửa hàng của ông thợ mộc và thế thì ông ta có thể thấy với chính mắt sự sai lầm của ông ta.

Tetsuya ở nơi làm việc phía sau nhà ông ta. Ông ta quay lại để thấy ai đang đến, nhưng nụ cười của ông ta héo lại khi mắt ông ta nhìn thấy một túi dài mà người lạ mặt đang mang trên lưng.

‘Đúng chính xác những gì ông nghĩ là nó,’ người mới đến nói. Tôi không đến đây để hạ nhục hay khiêu khích một người đã trở thành một huyền thoại. Tôi đến đây chỉ đơn giản chứng tỏ rằng, sau tất cả những năm luyện tập, tôi đã có thể sử dụng để đạt đến trình độ toàn hảo.’

Tetsuya đã làm y như để lại tiếp tục việc làm của ông: ông ta vừa đang đặt những cái chân trên một cái bàn.

‘Một người đàn ông phục vụ như một tấm gương cho cả một thế hệ không thể lảng lạng biến mất như ông đã làm,’ người lạ mặt tiếp tục. ‘Tôi đã thực tập theo những gì ông đã dạy, tôi cố gắng để tôn trọng phương thức của cây cung, đường đi của mũi tên, tôi xứng đáng để được có ông nhìn tôi xạ tiễn. Nếu ông làm điều này, tôi sẽ bỏ đi và tôi sẽ chẳng bao giờ nói cho bất cứ ai biết nơi tôi đã tìm ra bậc thầy vĩ đại nhất của các bậc thầy.’

Người lạ mặt rút từ túi ông ta một cây cung dài làm từ tre đánh bóng, với một lằn rãnh cạn phía dưới trung tâm. Ông ta vái xá trước Tetsuya, đi ra ngoài vườn và vái xá một lần nữa trước một nơi đặc biệt. Rồi thì ông ta rút ra một mũi tên gắn lông chim ưng, đứng với đôi chân vững chắc trên mặt đất, để có một tư thế mạnh mẽ cho bắn cung, và với một tay mang cây cung đến trước mặt ông ta, trong khi với tay kia đặt mũi tên vào vị trí.

Cậu bé lặng nhìn với lòng lẫn lộn vui sướng và ngạc nhiên. Tetsuya bây giờ ngừng làm việc và đang nhìn người lạ mặt với một ít tò mò.

Với mũi tên vừa vắn với dây cung, người lạ mặt đưa cây cung lên vừa đúng ngay giữa ngực. Ông ta đưa lên phía trên đầu, và khi ông ta hạ thấp chậm rãi đôi tay ông ta lần nữa, và bắt đầu kéo dây cung ra phía sau.

Đúng vào lúc mũi tên đang ở ngang mặt, cây cung được giương lên hoàn toàn. Một khoảnh khắc dường như đến tận cùng của thời gian, xạ thủ và cây cung duy trì một tư thế tĩnh lặng hoàn toàn. Cậu bé đang nhìn vị trí nơi mũi tên đang hướng đến, nhưng chẳng thấy gì cả.

Đột nhiên, bàn tay trên dây cung mở ra, và cánh tay bị kéo về phía sau, cây cung trên tay kia vẽ nên một vòng cung tuyệt đẹp, và mũi tên biến mất từ cảnh đó và chỉ xuất hiện lại trong một khoảng cách phía xa.

‘Hãy đi tìm nó,’ Tetsuya nói.

Cậu bé trở lại với mũi tên: nó xuyên qua một quả cherry mà cậu ta tìm thấy trên mặt đất, bốn mươi thước đằng xa.

Tetsuya vái chào người xạ thủ, và đi vào một góc của phòng làm việc, và cầm lên món gì đấy giống như một mảnh gỗ mỏng manh, uốn cong tinh xảo, được gói trong một giải da dài. Ông ta từ từ mở gói vải da và để lộ ra một cây cung tương tự như cây cung của người lạ mặt, ngoại trừ nó để cho thấy đã được sử dụng từ lâu về trước.

‘Tôi không có một mũi tên nào, vì thế thôi sẽ cần dùng một mũi tên của ông. Tôi sẽ làm như ông đã yêu cầu, nhưng ông sẽ phải giữ lời hứa mà ông đã nói, không bao giờ tiết lộ tên ngôi làng nơi tôi ở. Nếu có bất cứ một người nào hỏi ông về tôi, hãy nói rằng, ông đã đến tận cùng của trái đất cố gắng để tìm kiếm tôi và cuối cùng đã học được, rằng, tôi đã bị một con rắn cắn và đã chết hai ngày sau đó.’

Người lạ mặt gật đầu và đưa cho Tetsuya một trong những mũi tên của ông.

Tựa một đầu của cây cung tre dài vào tường và ấn thật mạnh xuống, Tetsuya kéo căng dây cung. Rồi thì, không nói một lời, ông ta bước đi hướng về phía núi.

Người lạ mặt và cậu bé đi theo ông ta. Họ bước đi một giờ đồng hồ, cho đến khi gặp một lằn nứt rộng giữa hai tảng đá qua nơi tuôn chảy một dòng sông dữ dội, mà chỉ có thể vượt qua phía bên kia bằng một cây cầu dây đã qua bao mùa mưa nắng và gần như đã đến thời điểm mục rã.

Hoàn toàn yên lặng, Tetsuya bước đến giữa cây cầu, du đưa một cách đáng sợ; ông ta vái chào điều gì phía bên kia, chuẩn bị cung tên giống như người lạ mặt đã làm, đưa cung lên, để trở lại ngang với ngực và buông dây cung.

Cậu bé và người lạ mặt thấy một quả lê chín, khoảng hai mươi thước đằng xa, đã bị mũi tên xuyên qua.

Ông bắn xuyên một trái cherry, tôi bắn xuyên một quả lê,’ Tetsuya nói, trở lại nơi an toàn của bờ đá. ‘Trái cherry nhỏ hơn. Ông bắn trúng

mục tiêu ở khoảng cách bốn mươi thước, khoảng cách của tôi chỉ bằng phân nửa. Vì thế, ông có thể lặp lại điều tôi vừa làm. Đứng đó ở giữa cây cầu treo và làm như tôi đã làm.’

Kinh khủng, người lạ mặt hướng đến giữa cây cầu đu đưa mục nát, khiếp vía bởi vực thẳm thẳng đứng phía bên dưới chân ông ta. Ông ta biểu diễn cùng cử chỉ động tác của Tetsuya và bắn về phía cây lê nhưng mũi tên đã trượt qua khoảng không.

Khi trở lại bờ đá, ông ta nhợt nhạt như xác chết.

Tetsuya nói rằng: “Ông có kỹ xảo, thái độ và tư thế vững chặc. Ông nắm được kỹ thuật tốt và ông đã điều khiển được cây cung, nhưng ông đã không thể điều khiển tâm tư ông. Ông biết làm thế nào để buông cung khi tất cả những tình thế đã thích hợp, nhưng nếu ông đang đứng trên một nơi gập ghềnh hiểm trở, ông không thể bắn trúng mục tiêu. Người xạ thủ không thể luôn luôn chọn chiến trường, vì thế hãy bắt đầu sự tập luyện của ông lần nữa và chuẩn bị cho những tình thế không thích hợp. Tiếp tục trong phương thức của cây cung, đường đi của mũi tên, vì nó là hành trình của cả cuộc đời, nhưng hãy nhớ rằng một phát tên chính xác tuyệt hảo là rất khó khăn từ một người xạ tiễn với sự bình yên trong tâm hồn.’

Người lạ mặt vái chào một lần nữa thật sâu, đặt lại cung tên của ông ta trong túi dài, mang chúng trên vai, và bước đi.

Trên đường trở về, cậu bé đặc chí há hê.

‘Tetsuya, ông đã chỉ cho người ấy thấy! Ông là người tuyệt vời nhất!’

‘Chúng ta chẳng bao giờ nên phán đoán kẻ khác mà không trước nhất học hỏi để nghe và tôn trọng người khác. Người lạ mặt là một kẻ tốt; người ấy không hạ nhục tôi hay cố gắng để chứng tỏ ông ta giỏi hơn tôi, mặc dù ông ta có thể đã biểu lộ cảm giác ấy. Ông ta muốn biểu diễn nghệ thuật của ông ta và để nó được công nhận, mặc dù ông muốn gây ấn tượng rằng ông ấy đang thử thách tôi. Bên cạnh ấy, có đối diện sự thử thách không thể đoán trước là tất cả những gì của

phương hướng của cây cung và đường đi của mũi tên, và đấy chính xác là những gì mà người lạ mặt cho phép tôi làm hôm nay.’

‘Người ấy nói ông là tuyệt nhất, và chính tôi cũng không biết ông là một bậc thầy về bắn cung. Thế thì tại sao ông lại làm việc như một người thợ mộc?’

‘Bởi vì phương hướng của cây cung vì mọi thứ, và ước mơ của tôi là để làm việc với gỗ. Bên cạnh ấy, một người cung thủ đi theo một phương thức không cần một cây cung hay một mũi tên hay một mục tiêu.’

‘Chẳng có gì hứng thú đã từng xảy ra trong làng này bao giờ, và bây giờ đột nhiên ở đây tôi đối diện với một bậc thầy của một nghệ thuật mà chẳng có ai quan tâm đến nó nữa,’ cậu bé nói, cặp mắt cậu sáng lên. ‘Điều gì là phương hướng của cây cung? Ông có thể dạy tôi chứ?’

‘Dạy nó thì không khó. Tôi có thể làm điều ấy trong một giờ đồng hồ, trong khi chúng ta đi bộ trở về làng. Điều khó khăn là sự thực hành nó hằng ngày, cho tới khi cậu đạt đến sự chính xác cần thiết.’

Đôi mắt của cậu bé dường như đang van xin Tetsuya nói “ừ”. Ông ta bước đi trong yên lặng gần mười lăm phút và khi ông ta nói lại, giọng của ông nghe như trẻ trung hơn.

‘Hôm nay tôi đã mãn nguyện. Tôi đã vinh danh đến người, mà nhiều năm về trước đã cứu mạng sống của tôi và, do bởi điều ấy, tôi sẽ dạy cậu tất cả những quy tắc cần thiết, nhưng tôi có thể làm hơn điều ấy. Nếu cậu thông hiểu những gì tôi nói với cậu, cậu có thể sử dụng những lời dạy ấy như cậu mong ước. Bây giờ, một vài phút trước đây, cậu gọi tôi là bậc thầy. Bậc thầy là gì? Tôi có thể nói là người ấy không phải là một người nào đấy dạy bảo điều gì ấy, nhưng đấy là người nào đấy làm cảm hứng cho người học trò làm những gì tuyệt vời nhất để khám phá một kiến thức mà đã sẵn có trong tâm thức của anh ta.’

Và khi họ đi xuống núi, Tetsuya giải thích phương hướng của cây cung.

Những Đồng Minh

Người cung thủ không chia sẻ với những người khác niềm hân hoan của cây cung và mũi tên không bao giờ biết chính phẩm chất và nhược điểm của nó.

Vì thế, trước khi bắt đầu bất cứ điều gì, hãy tìm ra những đồng minh của mình, những người thích thú với những việc mình đang làm.

Tôi không đang nói ‘hãy tìm ra những người cung thủ khác’. Tôi đang nói rằng: hãy tìm những người với những khả năng khác, bởi vì phương hướng của cây cung thì không khác với bất cứ cung cách nào khác mà nó đi với sự hăng hái nhiệt tình.

Đồng minh của mình sẽ không cần thiết là những loại người để mọi người ngưỡng vọng hay là những người khác nói rằng: ‘Chẳng có ai hơn được.’ Trái lại, họ là những người không sợ phạm phải sai lầm và, vì thế, những ai vấp phải lỗi lầm, điều mà tại sao việc làm của họ thường đi đến chỗ không được công nhận. Tuy thế, họ đúng là loại người chuyển hóa thế giới và sau nhiều sai lầm, họ tìm được cách để làm những việc mà có thể làm nên một sự khác biệt thật sự trong cộng đồng của họ.

Họ là những người không thể ngồi khoanh tay chờ đợi cho những sự việc xảy ra để quyết định thái độ nào nên chấp nhận; họ quyết định khi họ hành động, cảnh giác sáng suốt rằng điều này có thể đem đến sự hiểm nguy cao độ.

Sống với những người như thế là quan trọng cho một cung thủ bởi vì anh ta cần nhận thức rằng trước khi đối diện với mục tiêu, anh ta phải trước nhất cảm thấy tự do thoải mái đủ để thay đổi phương hướng khi anh ta đưa cây cung lên trước ngực.

Khi anh ta mở bàn tay và buông dây cung, anh ta nên nói với chính mình rằng: “Khi tôi giương cung, tôi du hành qua một con đường dài. Bây giờ, tôi buông mũi tên này và biết rằng tôi nhận lấy những sự mạo hiểm cần thiết và đem đến sự tuyệt hảo của tôi.’

Người đồng minh tốt nhất là những ai không suy nghĩ giống như những người khác. Đây là tại sao khi chúng ta tìm những kẻ đồng hành với những ai chúng ta có thể chia sẻ sự nhiệt tình hăng hái của chúng ta về nghệ thuật bắn cung, tin tưởng sự trực giác của chúng ta và không để ý đến bất cứ điều gì khác mà những kẻ khác có thể nói đến. Người ta luôn luôn phán xét kẻ khác bằng sự đo lường với khuôn thước giới hạn của họ, và ý kiến của những người khác thì thường đẩy dẩy những thành kiến và sợ hãi.

Hãy đến với tất cả những ai đầy luôn thể nghiệm, mạo hiểm, tôn thương và rồi lại tiếp tục mạo hiểm. Xa lánh những kẻ quả quyết những sự thật, những kẻ phê phán bình phẩm những ai không suy nghĩ giống như họ, người ta chẳng bao giờ một lần làm một hành động ngoại trừ họ chắc chắn là họ sẽ được tôn trọng vì hành động như thế, và họ thích những điều chắc chắn đến những điều nghi ngờ.

Hãy đến với những ai cởi mở và không sợ hãi bị khốn khổ: họ thấu hiểu rằng con người có thể chỉ thử thách một lần họ bắt đầu nhìn ở những gì những thành viên của họ đang làm, không phải để phán xét họ, nhưng để gợi thán phục vì sự cống hiến và can trường của họ.

Chúng ta có thể nghĩ rằng nghệ thuật bắn cung sẽ không có gì thích thú đến một người thợ làm bánh hay một nông dân, nhưng tôi có thể cam đoan với cậu rằng họ sẽ giới thiệu bất cứ điều gì họ thấy trong những gì họ làm.

Chúng ta cũng sẽ làm giống như thế: chúng ta sẽ học những điều hay đẹp ở người thợ làm bánh, cách xử dụng đôi tay chúng ta và làm thế nào để có một sự pha trộn, nhào nặn các thành phần của công thức làm bánh cho đúng mức. Chúng ta sẽ học từ những nông dân để có sự kiên nhẫn, để làm việc cần cù, để tôn trọng mùa màng thời tiết và

không chửi gió mắng mưa, nguyên rủa giông bão, bởi vì điều ấy chỉ tốn thời gian.

Hãy đến với những ai mềm mại như gỗ của cây cung và những ai thấu hiểu những dấu hiệu chỉ dẫn mầu nhiệm trên đường đi. Họ là những người không do dự ngập ngừng để thay đổi phương hướng khi họ gặp phải những chướng ngại không thể vượt qua, hay khi họ thấy một cơ hội tốt hơn.

Họ có những phẩm chất của nước: chảy quanh những tảng đá, tiếp nhận chiều hướng của dòng sông, đôi khi thu mình trong những hồ ao cho đến khi lòng chúng được chứa đầy để tràn đi, và chúng có thể tiếp tục con đường của chúng, bởi vì nước chẳng bao giờ quên rằng biển cả đại dương là nơi chốn và sớm hay muộn gì chúng cũng phải đến.

Hãy đến với những ai chẳng bao giờ nói rằng: ‘Đúng, đấy là nó, tôi sẽ không đi xa hơn nữa,’ bởi vì chắc chắn như mùa xuân tiếp theo mùa đông, không có điều gì chấm dứt; sau khi đạt đến mục tiêu, chúng ta phải bắt đầu lại, luôn luôn xử dụng mọi thứ mà chúng ta đã học được trên bước đường của cuộc sống.

Hãy đến với những ai hoạt động với lòng nhiệt tình hăng hái, và bởi vì bạn có thể hữu ích cho họ như họ đối với bạn, hãy cố gắng để thông hiểu những phương pháp cùng dụng cụ của họ và làm thế nào để những kỹ xảo của họ được cải thiện.

Do thế, thời điểm đã đến, để gặp cây cung, mũi tên, mục tiêu, và phương thức cùng con đường của bạn.

CÂY CUNG

Cây cung là cuộc sống: cội nguồn của tất cả những năng lực.

Mũi tên sẽ bay đi một ngày nào đấy.

Mục tiêu là con đường dài phía trước.

Nhưng cây cung sẽ ở lại với bạn, và bạn phải biết quán sát sau lưng nó.

Nó đòi hỏi những thời điểm không hoạt động – một cây cung luôn luôn là vũ lực và dốc hết sức lực nên có thể đánh mất sức mạnh của nó. Vì thế, hãy cho phép nó có thời gian để ngơi nghỉ, để khôi phục lại sự ổn định vững chắc của nó; thế thì, khi bạn giương dây cung, cây cung sẽ mãn nguyện, với tất cả sức mạnh nguyên vẹn vốn có của nó.

Cây cung không có lương tâm cũng không có linh tính: nó là một sự nối dài của cánh tay và khát vọng của người cung thủ. Nó có thể phục vụ để giết chóc hay để thiên định. Vì thế, hãy luôn luôn rõ rệt và trong sáng trong ý định của bạn.

Cây cung thì mềm mại, uyển chuyển, nhưng có giới hạn của nó. Giương cung quá tiềm lực của nó sẽ làm gãy cung hay làm kiệt lực cánh tay cầm nó. Do vậy, hãy cố gắng để sống hòa hiệp cũng như điều độ với khí cụ của bạn và không bao giờ đòi hỏi những gì quá mức khả năng mà nó có thể cống hiến.

Cây cung ngơi nghỉ hay nằm trên tay người cung thủ, nhưng cánh tay chỉ đơn thuần là nơi mà tất cả những cơ bắp của cơ thể, tất cả những ý định của người cung thủ, và tất cả nỗ lực của bản cung là tập trung. Vì thế, để duy trì tư thế lịch lãm trong khi giương cung, hãy chắc chắn là mỗi bộ phận chỉ làm những gì cần thiết và chớ phung phí năng lượng của bạn.

Bằng cách ấy, bạn sẽ có thể bắn nhiều mũi tên mà không mệt mỏi.

Để thấu hiểu cây cung của bạn, nó phải trở thành một bộ phận của cánh tay bạn và là sự nối dài tư tưởng của bạn.

MŨI TÊN

Mũi tên là ý chí.

Nó là sự kết hợp sức mạnh của cây cung với trung tâm của mục tiêu.

Ý chí phải trong suốt như pha lê, ngay thẳng và cân bằng. Một khi mũi tên lìa cung, nó sẽ không trở lại, vì thế thà làm gián đoạn một cú bắn, bởi vì những động lực hướng tới nó thì không đủ chính xác và đúng đắn, hơn là hành động một cách thiếu cẩn trọng, đơn giản bởi vì cây cung đã được giương hoàn toàn và mục tiêu đang chờ đợi.

Nhưng đừng bao giờ kìm lại việc bắn mũi tên nếu tất cả sự tê liệt bạn là sự sợ hãi việc làm nên một sai sót. Nếu bạn đã làm những động tác đúng, mở tay ra và buông dây cung. Ngay cả nếu mũi tên không trúng mục tiêu, bạn sẽ học làm thế nào để cải tiến sự nhắm đến mục tiêu của bạn trong lần tới.

Nếu bạn chẳng bao giờ liều lĩnh, bạn sẽ không bao giờ biết những gì cần thiết để thay đổi và cải tiến.

Mỗi mũi tên bắn đi để lại một kinh nghiệm trong tim bạn, và tổng cộng những kinh nghiệm ấy sẽ làm cho bạn bắn cung ngày càng tốt hơn.

MỤC TIÊU

Mục tiêu là đối tượng cần được đạt đến.

Nó được chọn bởi người cung thủ và mặc dù nó là một quãng đường dài, chúng ta không thể phàn nàn nó khi chúng ta bắn không trúng mục tiêu. Trong điều này nằm trên điều xinh đẹp của phương cách của cây cung: bạn có thể chẳng bao giờ bào chữa cho chính mình bằng cách nói rằng đối thủ thì mạnh hơn bạn.

Bạn là người đã chọn mục tiêu và bạn chịu trách nhiệm vì nó.

Mục tiêu có thể lớn hơn, nhỏ hơn, phía phải hay phía trái, nhưng bạn phải luôn luôn đứng trước nó, tôn trọng nó và mang nó gần hơn trong thâm tâm. Chỉ khi nào nó ở tại đầu mũi tên thì bạn mới nên buông dây cung.

Nếu bạn nghĩ mục tiêu như kẻ thù, bạn có thể bắn trúng mục tiêu một cách thiện xạ, nhưng bạn sẽ không nâng cao bất cứ điều gì trong lòng bạn. Bạn sẽ đi qua cuộc đời cố gắng duy nhất để đặt một mũi tên trong trung tâm của một mảnh giấy hay gỗ, điều thật sự không có điểm nào, hay mục tiêu vô hình trên bia ngắm cũng vô hình. Và khi bạn bên cạnh cùng với những người khác, bạn sẽ dành thời gian của bạn phàn nàn rằng bạn chưa bao giờ làm bất cứ điều gì thích thú.

Đây là tại sao bạn phải chọn một mục tiêu cho bạn, hành động tích cực nhất để đạt mục tiêu, và luôn luôn quan tâm nó với sự tôn trọng chân giá trị; bạn cần biết nó ý nghĩa là gì và năng nổ, rèn luyện cùng trực giác ít nhiều thế nào được yêu cầu cho phần của bạn.

Khi bạn nhìn vào mục tiêu, đừng tập trung vào nó mà thôi, nhưng trên mọi thứ xảy ra chung quanh nó, bởi gì mũi tên, khi nó được bắn đi, nó sẽ bị ảnh hưởng bởi những nhân tố như gió, sức nặng, và khoảng cách nếu bạn không lường chúng, bạn sẽ thất bại.

Bạn phải hiểu mục tiêu. Bạn cần hỏi bạn luôn luôn rằng: “Nếu mình là mục tiêu, mình sẽ ở chỗ nào? Nó muốn được bắn trúng như thế nào,

để cho người bắn cung một niềm danh dự mà người ấy đáng được hưởng?

Mục tiêu chỉ tồn tại nếu người bắn cung tồn tại. Những gì minh chứng cho sự hiện diện của nó là khát vọng của người bắn cung để bắn trúng nó, bằng khác đi nó chỉ đơn thuần là một mục tiêu vô tri giác nhạt nhẽo, một mảnh giấy hay gỗ tầm thường vô nghĩa.

Đúng như mũi tên tìm mục tiêu, vì mục tiêu cũng tìm mũi tên, bởi vì mũi tên đã cho ý nghĩa cho sự hiện diện của nó; nó không là chỉ là một mảnh giấy đơn thuần nữa; đối với người bắn cung, nó là trung tâm của vũ trụ.

TƯ THỂ

Một khi bạn đã hiểu cây cung, mũi tên và mục tiêu, bạn phải có sự trầm tĩnh và tao nhã cần thiết để học cách bắn cung như thế nào.

Sự trầm tĩnh đến từ trái tim. Mặc dù trái tim thường bị thiên lệch bởi những tư tưởng mê lung, nó biết rằng – qua một tư thế đúng – nó sẽ có thể hành động một cách tốt nhất.

Sự tao nhã lịch lãm cừ khôi không là những gì hời hợt cạn cợt, nhưng là cung cách mà người ấy có thể làm để vinh danh đến đời sống và việc làm của mình. Nếu bạn thỉnh thoảng thấy tư thế không thoải mái, đừng nghĩ nó là sai hay giả tạo; nó là thực tế bởi vì nó thì khó khăn.

Nó cho phép mục tiêu cảm thấy vinh dự bởi chân giá trị của người bắn cung.

Sự lịch lãm tao nhã cừ khôi không là tư thế thoải mái nhất, nhưng nó là tư thế tuyệt nhất nếu cú bắn được toàn hảo.

Sự cừ khôi được đạt đến khi mọi thứ thừa thãi được loại bỏ, và người bắn cung khám phá ra tính đơn giản và tập trung; tư thế giản dị hơn và càng điềm tĩnh hơn, thì càng đẹp hơn.

Tuyệt đáng yêu bởi vì nó chỉ có một màu, biến cả đáng yêu bởi vì nó xuất hiện là một bề mặt hoàn toàn bằng phẳng, nhưng cả biến và tuyệt thì sâu sắc và biết những phẩm chất của chính nó.

CẨM MŨI TÊN NHƯ THỂ NÀO

Đề giữ mũi tên liền lũy với mục tiêu của chính bạn.

Bạn phải nhìn suốt chiều dài của mũi tên, kiểm soát những sợi lông điều khiển hướng bay của nó ở đúng vị trí, và chắc chắn mũi tên là sắc bén.

Bảo đảm rằng nó thẳng và nó không bị bẻ cong hay hư hại bởi lần bắn trước đây.

Trong sự mộc mạc và nhẹ nhàng của nó, mũi tên có thể xuất hiện mong manh, nhưng sức mạnh của người bắn cung có nghĩa nó có thể mang năng lượng của thân thể và tâm tư người bắn một con đường dài.

Huyền thoại của nó là một mũi tên một lần đánh đắm một chiếc thuyền, bởi vì người bắn cung biết nơi nào gỗ mong manh nhất và thế là nó tạo nên một lỗ hổng cho phép nước tuồn một cách im lặng vào lỗ ấy, vì vậy làm tan vỡ đe dọa của những ai muốn xâm chiếm ngôi làng của ông ta.

Mũi tên là ý định rời khỏi tay người bắn cung và cắm vào mục tiêu, là thế đấy, nó tự do trong đường bay của nó và sẽ theo hướng đã được chọn cho nó khi nó được thả ra.

Nó sẽ bị ảnh hưởng của gió và bởi lực hấp dẫn, nhưng đấy là phần của hướng bay mũi tên; một chiếc lá không ngừng là chiếc lá chỉ bởi vì một cơn bão kếp nó ra khỏi cành cây.

Ý định của một người nên là toàn hảo, thẳng thắn, bén nhọn, vững vàng, và chính xác. Không ai có thể làm nó ngừng lại khi nó xuyên qua không gian chia cách nó với mục tiêu.

NĂM GIỮ CÂY CUNG

Hãy giữ sự trầm tĩnh và thở sâu.

Mỗi thời khắc sẽ được chú ý bởi những đồng minh của bạn, họ sẽ giúp đỡ nếu bạn cần.

Nhưng đừng quên rằng đối thủ của bạn cũng đang theo dõi bạn, và hẳn ta biết sự khác nhau giữa cánh tay vững vàng và cánh tay không vững vàng: vì thế, nếu bạn căng thẳng, nên thở sâu, bởi vì điều ấy sẽ giúp bạn tập trung ở mỗi giai đoạn.

ở thời khắc khi lấy cung lên và đặt vào vị trí - một cách lịch lãm – trước thân thể bạn, hãy cố gắng tỉnh táo trong tâm thức bạn từng giai đoạn nó sẽ đưa đến sự chuẩn bị cho mũi bắn ấy.

Nhưng làm điều này mà không căng thẳng, bởi vì không thể giữ tất cả những quy tắc trong đầu bạn; với một tâm tư tĩnh lặng, khi bạn ôn lại từng giai đoạn, bạn sẽ thấy một lần nữa tất cả những thời điểm khó khăn và làm thế nào để vượt thắng chúng.

Điều này sẽ cho bạn sự tin tưởng và cánh tay bạn không run nữa.

GIƯỜNG DÂY CUNG NHƯ THỂ NÀO

Cây cung là một nhạc khí, và âm thanh của nó được biểu lộ từ dây cung.

Dây cung là một vật lớn, nhưng mũi tên chỉ chạm vào một điểm trên nó, và tất cả những kiến thức cùng kinh nghiệm của cung thủ nên tập trung vào một điểm nhỏ bé ấy.

Nếu người bắn cung nghiêng nhẹ bên phải hay bên trái, nếu điểm ấy là ở trên hay ở dưới đường đi của cú bắn, ông ta không bao giờ bắn trúng mục tiêu.

Vì thế, khi bạn giương cung, hãy giống như một nhạc công xử dụng nhạc khí.

Trong âm nhạc, thời gian thì quan trọng hơn không gian; một tập hợp những nốt nhạc trên giấy không có nghĩa gì cả, nhưng nhạc công hay người có thể đọc những gì được viết ở đấy có thể chuyển biến những dòng nốt ấy thành âm thanh và nhịp điệu.

Giống như người xạ thủ minh chứng sự hiện diện của mục tiêu, vì thế mũi tên chứng minh sự hiện diện của cây cung: bạn có thể vút một mũi tên với cánh tay của bạn, nhưng cây cung không có một mũi tên thì không dùng vào việc gì được.

Vì thế, khi mở cánh tay bạn ra, đừng tự nghĩ như bạn kéo cung. Hãy nghĩ về mũi tên như một trung tâm tĩnh lặng và bạn đang cố gắng để mang phần cuối của cây cung và dây cung gần lại với nhau.

Chạm vào dây cung một cách lịch lãm; yêu cầu sự hợp tác của nó.

NHÌN VÀO MỤC TIÊU NHƯ THẾ NÀO

Nhiều nhà bắn cung phàn nàn rằng, mặc dù đã thực tập nghệ thuật bắn cung đã nhiều năm, họ vẫn cảm thấy trái tim họ đập một cách bất khoan, cánh tay họ run rẩy và ý định của họ thất bại.

Họ cần hiểu rằng một cây cung hay một mũi tên không thể thay đổi gì, nhưng nghệ thuật bắn cung làm cho sai sót của chúng ta rõ ràng hơn.

Một ngày nào đấy khi bạn chẳng còn yêu đời nữa, ý định của bạn sẽ rối loạn, và khó khăn.

Bạn sẽ thấy rằng bạn thiếu một sức mạnh để kéo giằng cung hoàn toàn, rằng bạn không thể làm cho cây cung uốn cong như nó phải là.

Và khi bạn thấy rằng ý định của bạn thì nghèo nàn ở buổi sáng ấy, bạn sẽ cố gắng để tìm hiểu nguyên nhân nào đã làm nên tính mơ hồ như thế; điều này có nghĩa là bạn đối diện với vấn đề đang làm khó khăn cho bạn, cho đến lúc ấy, nó vẫn còn ẩn nấp.

Chiều hướng ngược lại cũng có thể xảy ra: mục tiêu của bạn là đúng đắn chân thật, dây cung rung lên như một nhạc khí, những con chim đang hát vang chung quanh. Rồi thì bạn nhận ra rằng bạn đang hành động một cách tuyệt nhất.

Mặc dù thế, đừng cho phép bạn bị lôi cuốn bởi kết quả mà bạn đã bắn trong buổi sáng, cho dù nó xấu hay tốt. Còn rất nhiều ngày phía trước, và mỗi mũi tên là một đời sống trong chính nó.

Hãy dùng những thời khắc bất hạnh, rủi ro, thất bại để khám phá những gì làm bạn giao động. Hãy lấy những thời điểm hạnh phúc, may mắn, thành công để tìm ra con đường của bạn đến sự an bình nội tại.

Nhưng đừng rút lui cả sự sợ hãi hay mừng vui: con đường của một cây cung không có chấm dứt.

THỜI KHẮC CHO TÊN LÌA CUNG

Có hai loại buông tên.

Trước tiên là cú bắn với một sự chính xác tuyệt hảo, nhưng không có bất cứ một tâm linh nào. Trong trường hợp này, mặc dù người bắn cung có một sự tinh thông tuyệt vời về kỹ thuật, ông ta đã tập trung duy nhất trên mục tiêu và do bởi điều này ông ta không tiến hóa, ông ta trở nên chai cứng, nhạt nhẽo, ông ta không tìm được cách để lớn lên, và, một ngày nào đấy, ông ta sẽ từ bỏ phương cách của cung tên bởi vì ông ta thấy rằng mọi thứ đã trở nên đơn thuần như thói quen thường ngày.

Thứ hai là cú bắn mà người ấy hành động với tâm linh. Khi mục tiêu của người bắn cung được chuyển biến trong đường bay của mũi tên, tay của ông ta mở ra vào đúng thời điểm, âm thanh của dây cung như tiếng chim kêu, và động tác bắn cung là điều gì trên một khoảng cách kích thích, khuấy động, gợi hứng-ngược đời đúng mức-một sự trở lại và hòa nhập vào chính mình.

Bạn biết nỗ lực nó cần để giương cung, để thở một cách đúng đắn, để tập trung vào mục tiêu, để được trong sáng ý định của bạn, để duy trì tư thế lịch lãm, để tôn trọng mục tiêu, nhưng bạn cũng cần hiểu rằng không có điều gì trên thế giới này ở lại với chúng ta dài lâu: tại một thời điểm cho phép, bạn sẽ phải buông tay và cho phép ý định của bạn theo nhân duyên, theo điều kiện, theo ước mơ, theo định ước, hay theo định mệnh của nó.

Vì thế, mũi tên phải lìa cung, cho dù bạn yêu tất cả những bước đã hướng bạn đến tư thế lịch lãm, và ý định đúng đắn bao nhiêu; và cho dù bạn đã cảm hứng những cánh lông, mũi tên, sự bén nhọn của nó bao nhiêu.

Tuy nhiên, nó không thể lìa cung trước khi người bắn cung sẵn sàng để bắn, bởi vì sự bay của nó sẽ là quá vội. Nó không thể lìa cung sau

khi tư thế và tập trung chính xác đã được đạt đến bởi vì thân thể sẽ không thể chịu đựng tác động và cánh tay sẽ bắt đầu rung lên.

Nó phải lìa cung tại thời điểm khi cây cung, người bắn và mục tiêu ở tại cùng một điểm trong vũ trụ: đây được gọi là sự cảm hứng.

- Kết -

BÀI HỌC THUỘC LÒNG

Động tác là hiện thân của động từ, đây là, một hành động biểu lộ của một tư tưởng.

Một điều bộ nhỏ nhoi sẽ phản bội chúng ta, vì thế chúng ta phải xóa đi mọi thứ, hãy nghĩ về những chi tiết, hãy học kỹ thuật trong một phương pháp như thế nào để nó trở thành trực giác. Trực giác chẳng có liên hệ gì với sự lặp lại sáo mòn, nhưng là một trạng thái của tâm thức vượt tầm kỹ thuật.

Do vậy, sau khi luyện tập thật nhuần nhuyễn, chúng ta không còn suy nghĩ về những thời khắc cần thiết, chúng trở thành bộ phận tồn tại của chính chúng ta. Những để cho điều này xảy ra, bạn phải thực tập lặp đi lặp lại.

Và nếu nó chưa đủ, bạn phải lặp lại lặp đi việc thực tập.

Hãy nhìn kỹ năng của thợ rèn làm việc với sắt thép. Đối với con mắt không rèn luyện, anh ta chỉ đơn thuần lặp lại những nhát búa giống nhau.

Nhưng những ai biết đường hướng của cung tên, biết rằng mỗi lần đưa búa lên và đem nó xuống, cường độ của nhát búa khác nhau. Cánh tay lặp lại cùng động tác, nhưng khi nó tiến đến kim loại, nó hiểu rằng nó phải chạm với sức mạnh nhiều hơn hay ít hơn.

Vì vậy nó là sự lặp lại, mặc dù nó có thể xuất hiện là những việc giống nhau, nhưng nó luôn luôn khác nhau.

Hãy nhìn cái cối xay gió. Đối với ai đấy thoáng nhìn qua cánh quạt của nó chỉ một lần, chúng dường như đang di chuyển cùng một vận tốc, lặp lại cùng động tác.

Nhưng đối với những ai quen thuộc với cối xay gió biết rằng chúng bị điều khiển bởi gió và thay đổi phương hướng khi cần thiết.

Cánh tay người thợ quay búa lò rèn được rèn luyện bằng sự lặp lại tư thế nện búa hàng nghìn lần. Những cánh quạt của máy xay gió chuyển động nhanh khi gió thổi mạnh và vì thế bảo đảm rằng cơ cấu của nó chuyển vận nhịp nhàng.

Người bắn cung cho phép nhiều mũi tên bay xa hơn mục tiêu, bởi vì ông ta biết rằng ông sẽ chỉ học sự quan trọng của cây cung, tư thế, dây cung và mục tiêu bằng sự lặp đi lặp lại động tác của ông ta hàng nghìn lần bằng sự không sợ hãi mắc phải những sai sót.

Và những người đồng minh thật sự của ông không bao giờ chỉ trích ông ta bởi vì họ biết rằng thực tập là cần thiết, đây là phương thức duy nhất để ông ta có thể hoàn thiện năng khiếu của ông ta, nhát búa của ông ta.

Và rồi thì đến thời điểm khi ông ta không còn suy nghĩ về những gì ông ta đang làm. Từ lúc ấy trở đi, người bắn cung trở thành cây cung của ông ta, mũi tên của ông ta, và mục tiêu của ông ta.

LÀM THẾ NÀO QUÁN SÁT ĐƯỜNG BAY CỦA MŨI TÊN

Một khi mũi tên đã được bắn đi, không có gì hơn nữa cho người bắn cung có thể làm, ngoại trừ theo dõi hướng đi của nó đến mục tiêu. Từ lúc ấy, áp lực đòi hỏi để bắn mũi tên chẳng còn lý do gì để tồn tại.

Bàn tay đã buông dây cung là bị đẩy lùi lại, bàn tay giữ cây cung di chuyển về phía trước, người bắn cung bị buộc phải mở rộng cánh tay và đối diện, ngực phoir ra và với một trái tim chân thành, cái nhìn chăm chăm vào đồng minh cũng như đối thủ.

Nếu ông ta đã thực tập đầy đủ, nếu ông ta đã điều khiển để phát triển năng khiếu, nếu ông ta đã duy trì tư thế lịch lãm và tập trung xuyên qua toàn bộ tiến trình của bắn mũi tên, ông ta sẽ, tại thời điểm ấy, cảm thấy sự hiện diện của vũ trụ và sẽ thấy rằng hành động của ông ta là đúng đắn và xứng đáng.

Kỹ thuật cho phép cả hai tay được sẵn sàng, hơi thở được chính xác, cặp mắt được rèn luyện trên mục tiêu được toàn hảo. Bất cứ ai đi qua gần bên và thấy người bắn cung với cánh tay ông ta mở ra, mắt ông ta theo mũi tên, sẽ nghĩ là không có gì đang xảy ra. Nhưng đồng đội của ông ta biết rằng tâm thức của người làm nên cú bắn đã thay đổi không gian cũng như chiều kích, bây giờ nó tác động đến toàn thể vũ trụ; tâm thức tiếp tục hoạt động, học hỏi tất cả những việc tích cực về cú bắn ấy, điều chỉnh những sai sót có thể, chấp nhận những phẩm chất tốt của nó, và chờ đợi để thấy mục tiêu đáp ứng thế nào khi nó bị bắn trúng.

Khi người bắn cung giương cung, ông ta có thể thấy toàn thế giới trong cây cung ông ta.

Khi ông ta theo dõi đường bay của mũi tên, thế giới ấy vươn lên gần ông ta hơn, vượt ve và cho ông ta một cảm giác toàn hảo của một nhiệm vụ viên mãn.

Mỗi mũi tên bay một cách khác nhau. Chúng ta có thể bắn một nghìn mũi tên và mỗi mũi tên sẽ đi theo một hướng bay khác nhau: đây là đường lối của cây cung.

NGƯỜI BẮN CUNG, KHÔNG CÓ TÊN, KHÔNG CÓ MỤC TIÊU

Người bắn cung học rằng khi ông ta quên đi tất cả những luật lệ của đường lối của cây cung và đi đến hành động hoàn toàn trên năng khiếu. Mặc dù, để có thể quên đi những luật lệ quy tắc, cần thiết để tôn trọng chúng và để biết chúng.

Khi ông ta đạt đến trình độ này, ông ta không còn cần đến khí cụ đã giúp ông ta học tập. Ông ta không còn cần cây cung hay mũi tên hay mục tiêu, bởi vì con đường (phương thức) quan trọng hơn sự vật mà lần đầu tiên đã đặt để ông ta trên con đường ấy (phương thức).

Cũng giống như thế, môn đồ học đọc để đạt đến mức độ khi mình tự do với những mẫu tự đơn lẻ và bắt đầu để tạo nên những từ ngữ.

Tuy thế, nếu những từ ngữ được hoạt động cùng nhau, chúng sẽ chẳng làm nên ý nghĩa gì cả hay sẽ tạo nên sự hiểu biết cực kỳ khó khăn; ở đây phải là những không gian giữa những từ ngữ.

Giữa những hành động này và hành động kế tiếp, người cung thủ nhớ mọi thứ ông ta đã làm, ông nói với đồng đội, ông ta nghĩ ngợi và được bao hàm như những sự kiện sống động.

Phương thức của cung tên là phương thức của vui tươi, năng nổ, của sự toàn hảo và lỗi lầm, của kỹ thuật và năng khiếu.

Nhưng chúng ta chỉ học điều này nếu chúng ta giữ gìn những cú bắn những mũi tên của chúng ta.

Khi Tetsuya dừng nói chuyện, họ đã đến xưởng mộc.

‘Cảm ơn cho sự đồng hành của cậu bé,’ ông ta nói với cậu nhỏ.

Nhưng cậu bé không rời.

‘Làm thế nào tôi biết tôi đang làm việc gì ấy đúng? Làm thế nào tôi chắc là đôi mắt tôi đang tập trung, rằng tư thế của tôi là lịch lãm, rằng tôi đang giữ cây cung một cách đúng đắn?’

‘Bằng mắt bậc thầy hoàn hảo luôn luôn bên cạnh cậu và hãy làm mọi thứ để tôn kính vị thầy và để tôn vinh những lời dạy của thầy. Vị thầy này, người mà nhiều gọi đấng thiêng liêng, Tạo Hóa, Ngọc Hoàng, Thượng đế, trời, mặc dù một số gọi là ‘thể tính’ hay ‘tính bản nhiên’ và những người khác gọi là ‘thiên tư’, luôn luôn theo dõi chúng ta. Ngài xứng đáng là bậc tuyệt hảo.

‘Cũng hãy nhớ những đồng minh của cậu: cậu phải hỗ trợ họ, bởi vì họ sẽ giúp cậu tại những thời điểm khi cậu cần giúp đỡ. Hãy cố gắng phát triển tặng phẩm tử tế ân cần yêu thương: món quà này sẽ cho phép cậu luôn luôn bình an trong tâm hồn, trong trái tim, trong tư tưởng. Nhưng, trên tất cả, đừng bao giờ quên những gì tôi đã nói với cậu có thể là những từ ngữ của cảm hứng, nhưng chúng sẽ chỉ có ý nghĩa nếu cậu tự trải qua kinh nghiệm với chúng.

Tetsuya cầm tay cậu bé và nói lời giả biệt, những cậu bé nói:

‘Một việc nữa, thế ông học bản cung như thế nào?’

Tetsuya nghĩ trong một thoáng: nó có giá trị không để kể một câu chuyện? Vì đây là một ngày đặc biệt, ông ta mở cửa xưởng mộc và nói:

‘Tôi sẽ pha trà, và tôi sẽ kể cho cậu chuyện ấy, nhưng cậu phải hứa một điều giống như tôi đã làm với người lạ mặt kia - không bao giờ kể lại cho bất cứ người nào về thiện nghệ của tôi như một người cung thủ.’

Ông ta đi vào, khơi đèn lên, gói cây cung lại trong một mảnh da dài và đặt nó ngoài tầm mắt. Nếu bất cứ người nào trượt chân lên nó, họ sẽ nghĩ nó chỉ là một thanh tre. Ông ta đi vào nhà bếp, pha trà, ngồi xuống với cậu bé và bắt đầu câu chuyện của ông.

CÂU CHUYỆN CỦA TETSUYA

Tôi đã làm việc cho một nhà đại quý tộc trong vùng; tôi chăm sóc cho đàn ngựa của ông ta. Nhưng bởi vì chủ nhân của tôi luôn luôn du lịch, tôi có không biết bao nhiêu thời gian rỗi rảnh, và thế là tôi quyết dành thời gian của tôi cho những gì tôi nghĩ là một lý do thực sự cho đời sống của mình: chè rượu và sắc dục.

Một ngày nọ, sau vài đêm không ngủ, tôi cảm thấy chóng mặt và ngã quỵ ở giữa một vùng hẻo lánh cách xa mọi thôn xóm. Tôi nghĩ là tôi sẽ chết và chẳng còn hy vọng gì nữa. Tuy thế, một người đàn ông mà tôi chưa hề gặp trước đây đi ngang đoạn đường ấy; ông ta giúp đỡ tôi và đem tôi về nhà ông ấy - một vùng xa nơi đây – ông ta săn sóc nuôi dưỡng tôi hồi phục sức khỏe những tháng tiếp theo.

Trong thời gian hồi phục, tôi thường thấy ông ta đi ra ngoài với cung và tên của ông ta.

Khi sức khỏe tôi khá hơn, tôi yêu cầu ông ta dạy tôi nghệ thuật bắn cung; điều ấy thích thú hơn nhiều đối với việc trông nom đàn ngựa. Ông ta nói với tôi rằng cái chết của tôi đã đến gần hơn để đối diện với nó, và điều ấy tôi không bao giờ quên được. Nó chỉ hai bước nữa mà thôi, vì tôi đã làm tổn thương quá lớn đến thân thể mình.

Nếu tôi muốn học, nó sẽ chỉ là để tránh cái chết đến với tôi. Người ấy trong một vùng đất xa xôi, bên bờ một đại dương, đã dạy ông ta rằng có thể tránh cho một số thời gian trên con đường đưa đến vách đứng hiểm nguy khó tránh của cái chết. Nhưng trong trường hợp của tôi, suốt quãng đời còn lại, tôi cần cảnh giác rằng tôi đã bước đi dọc theo trên bờ vực thẳm này và có thể rơi xuống đó bất cứ lúc nào.

Ông ta dạy tôi về phương hướng của cây cung. Ông ta giới thiệu tôi đến những đồng bạn của ông ta, ông ta cho tôi dự vào những cuộc tranh tài, và chẳng bao lâu tên tuổi của tôi đã lan đi khắp vùng.

Khi ông ta thấy rằng tôi đã học đầy đủ, ông ta lấy lại những mũi tên và mục tiêu của tôi, chỉ để cho tôi cây cung như một vật kỷ niệm. Ông ta nói tôi hãy dùng những lời dạy của ông ta để làm những việc đã làm tràn ngập trong tôi với sự hăng hái nhiệt tình.

Tôi nói rằng việc mà tôi thích nhất là thợ mộc. Ông ta chúc phúc cho tôi và yêu cầu tôi rời khỏi nơi ấy và dâng hiến đời mình cho những gì mình thích thú hoạt động nhất trước khi tên tuổi của một cung thủ cuối cùng phá hư tôi, hay đưa tôi trở về với đời sống cũ.

Mỗi giây phút từ lúc ấy đã là một cuộc chiến đấu chống lại những thói hư tật xấu trụy lạc và chống lại sự tự thương mình, sự ái ngã.

Tôi cần duy trì tập trung và tĩnh lặng, làm việc và lựa chọn làm những gì mình yêu mến, và chẳng bao giờ bám níu với giây phút hiện tại, bởi vì sự chết thì vẫn rất gần, vực thẳm là đó bên cạnh tôi, và tôi đang bước đi trên bờ vực.

Tetsuya không nói rằng sự chết thì luôn luôn gần bên cạnh tất cả những sự sống; cậu bé vẫn rất còn trẻ và không cần thiết để cậu ta nghĩ về những việc như vậy.

Tetsuya không nói rằng đường lối của cây cung có hiện diện trong mỗi hành động của con người hay không.

Ông ta chỉ chúc phúc đơn thuần cho cậu bé, đúng như ông đã được chúc phúc bao năm về trước, và yêu cầu cậu ta rời khỏi, bởi vì nó đã là một ngày dài, và ông ta cần phải ngủ.

Hết

ACKNOWLEDGMENTS

-Eugen Herigel, for his book Zen in the Art of Archery. (Ed. Pensamento)

-Pamela Hartigan, Managing Director of the Schwab Foundation for Social Entrepreneurship, for describing the qualities of allies.

-Dan and Jackie DeProspero, for their book about Onuma-san, Kyudo. (Budo Editions, France)

-Carlos Castaneda, for his description of the encounter between death and the nagual Elias.

Tuệ Uyên chuyển ngữ
15-01-2009

Một chỗ trên Thiên đường

Dịch giả: Trần Thu Trang

Ngày xưa ở vùng Đông Bắc Brazil có đôi vợ chồng nọ rất nghèo, của cải trong nhà chỉ có một con gà mái. Họ gắng tằn tiện đắp đổi qua ngày với số trứng gà ít ỏi. Thế nhưng ngay hôm trước Giáng sinh, con gà mái chết. Người chồng còn đúng vài xu chẳng đủ mua bữa tối, anh tìm đến nhờ cha xứ giúp đỡ. Thay vì đưa anh tiền, cha xứ chỉ dặn rằng:

- Chúa không cho ai cũng không lấy của ai tất cả. Số tiền con có hầu như chẳng mua được gì, vậy thì cứ ra chợ và mua thứ đầu tiên người ta chào mời con. Ta sẽ cầu nguyện cho cuộc mua bán. Giáng sinh là dịp của những phép màu, biết đâu điều gì đó sẽ xảy đến khiến con đổi đời.

Người chồng bán tín bán nghi trước lời chỉ dạy nhưng vẫn đi ra chợ. Một người lái buôn thấy anh dạo quanh lơ đãng bèn đến hỏi xem anh đang tìm món gì.

- Tôi không biết. Tôi ít tiền lắm nhưng cha xứ bảo rằng cứ mua món đầu tiên người ta chào bán.

Người lái buôn rất giàu nhưng không bao giờ bỏ qua một cơ hội kiếm lời nào dù nhỏ. Ông ta lấy của người chồng mấy xu mọn và đưa lại cho anh một mảnh giấy viết nguệch ngoạc:

- Đức cha nói cũng đúng đấy. Tôi thì lúc nào cũng thương người mà hôm nay lại là ngày lễ, tôi sẽ bán cho anh chỗ của tôi trên Thiên đường. Đây có giấy này làm bằng.

Người chồng cầm tờ giấy ra về trong khi người lái buôn rạo rức tự hào vì món hời bất chợt. Tối đó trong ngôi nhà đầy ắp kẻ hầu người hạ, khi chuẩn bị dùng bữa, ông ta kể chuyện đó cho vợ nghe, không quên nói rằng nhờ nhanh trí như thế nên ông ta mới giàu như ngày nay.

- Thật là xấu hổ! - bà vợ nói. Tưởng tượng xem ông cư xử thế nào trong ngày Đức Chúa giáng sinh. Đi ngay đến nhà người ta và lấy cái giấy về, không thì đừng bước chân vào nhà này nữa!

Phát hoảng vì cơn thịnh nộ của vợ, người lái buôn quyết định nghe lời bà. Hỏi thăm mất một lúc lâu, cuối cùng ông ta cũng tìm được nhà của vợ chồng kia. Bước vào trong, ông thấy họ đang ngồi bên chiếc bàn trống trơn, không có gì ngoài mảnh giấy.

- Tôi đến vì tôi đã sai - người lái buôn nói - Đây là tiền của anh. Giờ hãy trả lại tôi thứ tôi đã bán.

Người chồng trả lời:

- Ông không làm gì sai cả. Tôi đã nghe lời đức cha và tôi biết rằng thứ tôi mua được ban phước lành.

- Nhưng đó chỉ là một mảnh giấy thôi. Và lại, chẳng ai bán được chỗ của họ trên Thiên đường cho người khác. Nếu anh thích tôi sẽ đưa lại anh gấp đôi số tiền đã trả.

Tuy vậy, vì tin tưởng vào phép màu, người đàn ông nghèo từ chối bán lại tờ giấy. Người lái buôn dần dần tăng số tiền lên tới mười đồng vàng.

- Không được - người chồng nói - Để vợ tôi có cuộc sống sung sướng xứng đáng với cô ấy, tôi cần đến một trăm đồng vàng. Đó chính là phép màu mà tôi đang trông đợi trong đêm Giáng sinh này.

Thất vọng và hiểu rằng nếu còn nấn ná lâu nữa thì không ai trong nhà mình kịp ăn tối và đi lễ nửa đêm, người lái buôn cuối cùng đồng ý trả một trăm đồng vàng để chuộc lại mảnh giấy. Phép lạ đã hiển hiện, hơn cả sự mong đợi của đôi vợ chồng nghèo. Còn người lái buôn, ông đã làm xong lời vợ dặn. Thế nhưng bà vợ vẫn còn rất băn khoăn. Phải chăng bà đã quá nặng tay với chồng mình?

Ngay sau khi xong buổi lễ nửa đêm, bà tới gặp cha xứ và kể đầu đuôi câu chuyện cho ông.

- Thừa cha, nhà con đã gặp một người. Anh ta nói rằng cha khuyên ra chợ mua ngay món đầu tiên được chào mời. Chồng con thấy dịp

kiếm tiền dễ dàng nên đã viết giấy bán cho anh ta chỗ của ông ấy trên Thiên đường. Con đã bảo nhà con rằng ông ấy không được về nhà ăn bữa tối nay nếu không lấy lại tờ giấy. Cuối cùng thì ông ấy phải trả một trăm đồng vàng để chuộc. Có phải con đã đi quá xa không? Liệu một chỗ trên Thiên đường có đáng giá đến thế không, thưa cha?

- Trước hết thì chồng con đã có thể tỏ ra hào phóng trong ngày hôm nay, ngày lễ lớn nhất trong năm. Sau nữa, ông ấy đã trở thành người đem tới điều kỳ diệu của Chúa. Nhưng câu trả lời cho con đây: Khi ông ấy bán chỗ của mình trên Thiên đường với giá vài xu, cái chỗ kia thậm chí chẳng đáng chừng ấy tiền. Nhưng khi ông ấy mua lại nó với giá một trăm đồng vàng chỉ để vợ vui lòng thì ta có thể cam đoan với con, hành động đó khiến chỗ trên Thiên đường đáng giá hơn thế nhiều.

(Dựa trên một câu chuyện Do Thái của David Mandel)

Một chuyện ngày Giáng Sinh

Dịch giả: Từ Vũ

Phóng dịch từ truyện "Une Histoire de Noël"- Conto de Natal - của PAULO COELHO gửi bằng email cho Từ Vũ ngày 22.12.2009 với những giòng chữ:

Afin de vous remercier pour le soutien que vous m'avez apporté en 2009, poursuivant la tradition des années précédentes, je vous envoie le conte de Noël que j'ai écrit pour les colonnes que je tiens dans plusieurs journaux du monde.

Que Dieu nous illumine en 2010,

Paulo Coelho

Một chuyện thần thoại được nhiều người biết đến nhưng lại không hiểu nguồn gốc từ đâu ra kể rằng một tuần lễ trước Giáng Sinh, vị tổng thiên thần Michel bảo với các vị thiên thần dưới quyền mình rằng ông muốn tới thăm địa cầu; ông muốn biết tất cả mọi điều đã sắp xếp sẵn sàng để cho ngày lễ mừng kỷ niệm ngày Chúa Jésus ra đời chưa. Tổng thiên thần Michel luôn luôn gửi một vị thiên sứ có tuổi và một vị trẻ cùng đi với nhau để có được một quan điểm đồng nhất về điều xảy ra ở lãnh địa của Chúa.

Một trong những cặp thiên thần được chỉ định đến nước Việt Nam, cả hai lại đến rất trễ vào một buổi tối. Vì không biết phải ở đâu nên cả hai hỏi xin được tạm trú tại một trong những ngôi nhà đồ sộ, như nhiều người biết, tại khu Phú Mỹ Hưng.

Chủ nhân ngôi nhà, một đại gia nhưng đang trên đà phá sản vì tình trạng khủng hoảng kinh tế toàn cầu - theo lời đồn đại của mọi người thì tình trạng này cũng đang xảy ra đối với nhiều vị đại gia khác trong khu vực Phú Mỹ Hưng -, là một người ngoan đạo. Ông ta nhận ra ngay được đây là những thiên sứ từ nước Trời phái tới nhờ vào những vầng hào quang thấp thoáng trên đầu hai người khách xin ở tạm song ông ta lại quá bận rộn trong việc sửa soạn một buổi tiệc lễ lớn để mừng

Giáng Sinh và ông không muốn phải di chuyển xáo trộn những trang trí bày biện đã gần xong nên yêu cầu hai vị khách vào nghỉ ở dưới tầng hầm ngôi nhà.

Mặc dù trên những tấm thiệp mừng Giáng Sinh bao giờ cũng in hình ảnh tuyết đổ, ở Việt Nam nhất là Sài Gòn tuy khí hậu có hơi lạnh lạnh nhưng chẳng hề có tuyết bao giờ và ngược lại còn khá nặng nề với cái ẩm và sự ngọt ngào của căn hầm nhà.

Họ phải nằm ngay trên nền xi măng cứng nhưng trước đó cả hai chuẩn bị đọc kinh cầu nguyện theo thông lệ. Thiên sứ lớn tuổi nhận ra được một vết nứt trên tường hầm nên đứng ngay dậy dùng phép lạ sửa chữa lại rồi quay về chỗ để đọc kinh.

Cả hai vị thiên sứ đã trải qua một đêm kinh khiếp vì căn hầm quá nồng nực.

Hai vị thiên sứ mỗi một vì mất ngủ nhưng cả hai đều biết là họ phải hoàn thành nhiệm vụ đã được bề trên trao phó.

Sáng hôm sau, hai thiên sứ đi khắp thành phố Sài Gòn với hàng triệu cư dân, những khu phố, những ngôi dinh thự, những ngõ hẻm ổ chuột nhỏ chỉ đủ cho một người đi, những tương phản thật rõ rệt.

Hai thiên sứ lập bản báo cáo rồi lúc bóng đêm lại đổ xuống, cả hai dự tính sẽ đi ra các tỉnh lân cận nhưng vì họ không biết được sự sai biệt giờ giấc nên thêm một lần nữa lại lâm vào cảnh không có nơi cư trú qua đêm.

Hai thiên sứ tới gõ cửa một căn nhà lá thật khiêm tốn tại vùng Đức Linh - Đồng Nai nơi trú ngụ của một cặp vợ chồng, hai vợ chồng chủ nhà mở cửa đón tiếp hai khách lạ. Vì nghèo nên họ không có những hình ảnh nào về các vị thiên thần nên không thể biết được đây là hai thiên sứ của Thượng đế tuy nhiên hai người lạ này cần một nơi trú thì họ vẫn niềm nở đón tiếp.

Hai vợ chồng chủ nhà sửa soạn bữa ăn tối, sẵn sóc đứa con vừa chào đời và nhường lại cho hai vị khách căn phòng duy nhất của họ với lời chân thành xin lỗi khách vì họ nghèo nàn không thể có tiền

mua sắm được một chiếc giường có nệm để hai vị khách nghỉ lưng thay cho chiếc giường tre ọp ẹp hiên có.

Sáng sớm hôm sau khi hai vị thiên sử bị giật mình thức giấc vì nghe có tiếng ai đó đang nức nở khóc.

Bước ra khỏi căn phòng, họ nhận ra được hai vợ chồng chủ nhà đang sụt sùi rơi lệ. Hỏi ra thì mới biết được là của cái duy nhất mà họ có, một con bò vừa chết bất thành linh đêm hôm qua. Vợ chồng chủ nhà xin lỗi hai vị khách là họ rất xấu hổ vì không có món gì cho khách dùng điểm tâm.

Trong lúc cả hai cùng đi trên một con đường đất đỏ ngoằn ngoèo, chợt thiên thần trẻ bộc lộ sự bất mãn của mình với vị thiên sử đồng hành:

- " Tôi không tài nào hiểu ra được cách ứng xử của ông! Người đàn ông thứ nhất mà mình ngủ trọ có đủ mọi thứ mà ông lại giúp ông ta trong khi đối với cặp vợ chồng nghèo khổ này, họ nghèo nhưng đã tiếp đón chúng ta với tất cả sự chân tình của họ, thì ông lại chẳng làm gì để xoa dịu nỗi đớn đau của họ!

- "Mọi việc không giống như nó đã lộ diện ta đâu, vị thiên sử lớn tuổi đáp lại. Lúc chúng ta ở trong gian hầm tôi đã nhận ra được rằng ở đây có một kho vàng chôn dấu trong bức tường ngôi nhà lớn này, kho vàng mà người chủ trước đã chôn dấu. Vết nứt ở tường đã để lộ ra và tôi quyết định phải che dấu lại, bởi lẽ chủ nhân ngôi nhà ở Phú Mỹ Hưng đã chẳng biết tiếp giúp đỡ đần ai. Đêm qua, khi chúng ta nằm ngủ trên chiếc giường tre của cặp vợ chồng nghèo khổ này, tôi đã thấy được rằng hai chúng ta có thêm một vị khách thứ ba: Thần Chết.

Ông này được gọi đến để đem đứa trẻ sơ sinh đi, nhưng tôi và vị thần chết này là chỗ quen biết từ bao nhiêu năm nay nên tôi đã thuyết phục ông ta hãy lấy mạng của con bò để thay vào mạng sống của đứa bé."

Ngừng một lát, thiên sử già tiếp tục trong sự im lặng của bạn đồng hành: - " Hãy luôn nhớ, cái ngày mà người ta sửa soạn lễ tiệc Giáng

sinh. Trong khi mọi người đều chú tâm đến giá trị hình thức bề ngoài, không ai muốn đón tiếp Mẹ Maria. Nhưng, những mục đồng đã đón bà, và vì lẽ đó, họ đã được ơn huệ là những người đầu tiên được chiêm ngưỡng nụ cười của vị Cứu Thế. "

Troyes, 15.58 - chiều ngày 22.12.2009 tại Sérénité.

Truyện cực ngắn

Một bàn tay che mặt trời

Một đệ tử tới gặp đạo sư Nachman xứ Bratslav:

“Con không tiếp tục đọc thánh văn được - anh ta thừa - Con sống trong căn nhà nhỏ xíu với cha mẹ và anh chị em, chẳng bao giờ có điều kiện lý tưởng để tập trung vào những điều quan trọng”.

Nachman chỉ lên mặt trời và bảo anh đệ tử giơ bàn tay để che nắng khỏi chiếu vào mặt. Cậu ta làm theo lời thầy.

“Bàn tay con nhỏ xíu vậy mà vẫn che được ánh sáng, sức nóng và độ rực rỡ của vầng thái dương. Tương tự như vậy, những chuyện lật vật có thể tạo cho con cái cố để chậm bước trên con đường tâm đạo. Giống như bàn tay có khả năng che được ánh dương, điều nhỏ nhặt cũng có khả năng che khuất nguồn sáng nội tâm của con. Đừng đổ lỗi cho bất cứ cái gì khác khi mình bất lực”.

Thay đổi thái độ

“Trong một năm, con hãy tặng một đồng xu cho kẻ nào xúc phạm hay làm phật lòng con” - đại sư dạy một thanh niên muốn thuyết phục người khác đi theo con đường tâm linh.

Trong 12 tháng kể đó, theo đúng lời giáo huấn, cậu trai tặng đồng xu cho bất cứ ai xúc phạm hay làm phật lòng cậu. Hết năm đó, cậu trở lại gặp thầy để xem thầy sẽ dạy bảo gì thêm.

“Xuống chợ mua cho ta ít thức ăn” - đại sư bảo.

Ngay khi cậu cáo lui, đại sư thay quần áo, giả làm ăn mày và đi tắt ra công thiên viện. Khi cậu trai đi qua, ông bắt đầu thóa mạ cậu.

“Hay quá! - cậu trai nói - Cả năm ta đã phải cho tiền những người xúc phạm ta, và từ nay ta có thể bị xúc phạm miễn phí, khỏi trả gì hết!”.

Nghe vậy, đại sư cười bỏ lớp cải trang và nói: “Kẻ nào không động lòng vì những xúc phạm là kẻ đang trên con đường tới minh triết”.

Chọn số phận cho mình

“Tôi sẵn sàng từ bỏ mọi thứ - ông hoàng nói với nhà hiền triết - Xin nhận tôi làm đệ tử”.

“Làm sao người ta chọn được con đường cho mình?” - hiền nhân hỏi.

“Thông qua hi sinh - ông hoàng đáp - Con đường đòi hỏi sự hi sinh tất là chánh đạo”.

Nhà hiền triết va vào một dây kệ. Một chiếc bình quý rơi xuống, ông hoàng lao tới chụp lấy nó. Ông ngã đau và gãy một cánh tay nhưng cứu được chiếc bình.

“Giữa việc nhìn chiếc bình vỡ hay chịu gãy một cánh tay để cứu nó: sự hi sinh nào lớn hơn?” - nhà hiền triết hỏi.

“Tôi không biết” - ông hoàng đáp.

“Vậy làm sao ông lựa chọn sự hi sinh? Mình chọn chánh đạo vì mình yêu nó, chứ không phải chịu khổ vì nó”.

Thời buổi khó khăn

Một người bán cam dọc một con đường. Ông ta thất học và chẳng bao giờ đọc báo. Ông đặt vài bảng quảng cáo cam dọc con đường và suốt ngày ca tụng độ ngon ngọt của mặt hàng này.

Người ta mua cam nhiều và ông khá giả lên. Có tiền, ông mở thêm nhiều điểm bán hàng và bán được nhiều hơn. Công việc đang khấm khá thì đứa con trai - vốn đi học ở thành phố - về thăm nhà và hỏi:

“Ba à, ba không biết thế giới đang gặp suy thoái và kinh tế nước mình đang trong tình trạng tồi tệ sao?”.

Lo lắng vì điều này, ông giảm bớt điểm bán hàng và bắt đầu bán cam chất lượng kém vì giá rẻ hơn. Doanh số của ông sút giảm mau lẹ. Ông trầm nghĩ: “Con mình đúng quá. Thời buổi này thiệt là khó khăn”.

Xương cốt tổ tiên

Ông vua Tây Ban Nha nọ rất tự hào về tổ tiên mình, đồng thời nổi tiếng là tàn bạo với kẻ yếu thế.

Ngày nọ, vua đi dạo với mấy cận thần qua một cánh đồng ở Aragon, nơi mà nhiều năm trước cha của nhà vua đã chết trong một trận đánh. Họ gặp một tu sĩ đang sẫm soi một đồng xương lớn.

“Thầy làm gì ở đó vậy?” - nhà vua hỏi.

“Muôn tâu bệ hạ - thầy tu đáp - Khi nghe nói bệ hạ sẽ dạo chơi qua miền này, thần quyết định tìm lại xương cốt của thân phụ bệ hạ giùm bệ hạ. Nhưng thần tìm mãi vẫn không ra vì xương cốt ấy y hệt và lẫn lộn trong đồng xương của lũ dân quê, ăn mày, người nghèo và nô lệ”.

Hải âu và con chuột

Một con hải âu bay qua một bãi ven biển Đen và thấy một con chuột. Nó đậu xuống và hỏi con chuột: “Cánh của mày đâu?”.

Vì hai loài bất đồng ngôn ngữ nên con chuột không hiểu hải âu nói gì, nhưng nó nhận thấy con vật kia có hai thứ rất lạ mọc ở hai bên thân thể.

“Nó chắc mắc chứng bệnh gì” - chuột thì thầm.

Hải âu thấy chuột nhìn chăm chú vào đôi cánh của mình, nó nói: “Tội nghiệp! Chắc nó bị quái thú tấn công khiến nó điếc đờc và mất cánh”.

Thấy thương cảm, hải âu ngậm con chuột và bay lên cao chơi. Hải âu nghĩ ít nhất việc này cũng gọi lại ký ức của nó về những ngày tươi đẹp trước đây, trong khi bốc lên cao hơn. Rồi nó cẩn thận đưa chuột đáp xuống mặt đất.

Suốt mấy tháng sau đó chuột rất đau khổ, nó đã bay lên trời cao và thấy được thế giới tươi đẹp và bao la này.

Nhưng thời gian cứ trôi qua, sau cùng nó quen trở lại với kiếp chuột và nghĩ chuyện kỳ lạ xảy ra trong đời mình chỉ là một giấc mộng.

Hai giọt dầu

[trích từ O alquimista (Nhà giả kim)]

Một thương gia gửi con trai cầu học bí quyết hạnh phúc ở bậc minh triết nhất trong các hiền nhân. Chàng trai vượt sa mạc trong bốn mươi ngày mới tới được lâu đài tráng lệ trên đỉnh núi, nơi cư ngụ của vị đại minh triết.

Nhưng thay vì gặp được hiền giả, cậu ta lại thấy một nơi náo nhiệt: các thương nhân ra vào, người ta tán gẫu ở mọi góc nhà, một ban nhạc nho nhỏ chơi những điệu ngọt ngào và có một cái bàn đầy cao lương mỹ vị.

Nhà hiền triết nói chuyện với mọi người, và chàng trai phải đợi hai giờ mới đến lượt mình.

Hiền giả kiên nhẫn lắng nghe lý do đưa cậu trai tới đây, nhưng ông bảo cậu rằng lúc này ông chưa rảnh để nói với cậu về bí quyết hạnh phúc. Ông đề nghị cậu dạo quanh lâu đài và hai giờ sau trở lại.

“Tuy nhiên, tôi muốn xin cậu giúp cho một việc - ông ta nói, đưa cho chàng trai một cái muống và nhỏ hai giọt dầu vào đó - Khi đi loanh quanh, hãy mang theo cái muống này và đừng để đổ mất dầu”.

Chàng trai bắt đầu lên gác xuống lầu trong lâu đài, mắt luôn dán vào cái muống. Hết hai giờ, cậu trở lại gặp nhà hiền triết.

“Thế - nhà hiền triết hỏi - Cậu có ngắm những tấm thảm Ba Tư treo trong phòng ăn không? Cậu có thấy khu vườn mà các sư phụ làm vườn phải mất mười năm mới dựng xong không? Cậu có xem những bản da dê tuyệt đẹp trong thư viện của tôi không?”.

Bối rối, chàng trai thú thật là mình chẳng xem được gì cả. Ưu tư duy nhất của cậu là đừng đánh đổ hai giọt dầu mà hiền nhân đã giao cho cậu.

“Thế thì hãy trở lại và ngắm những kỳ quan trong thế giới của tôi - hiền giả nói - Cậu không thể tin một người mà cậu chưa biết rõ ngôi nhà của người ấy”.

Bây giờ thoải mái hơn, chàng trai cầm cái muỗng đi thong dong khắp lâu đài, lần này cậu chú ý vào mọi nghệ thuật phẩm trên tường và trần nhà. Cậu ngắm các khu vườn, núi non quanh lâu đài, vẻ thanh tú của những đóa hoa và phong cách thẩm mỹ trong việc trưng bày các nghệ thuật phẩm. Trở lại với hiền giả, cậu tường thuật tỉ mỉ những điều trông thấy.

“Nhưng hai giọt dầu tôi giao cho cậu đâu?” - hiền giả hỏi.

Nhìn xuống cái muỗng, chàng trai nhận ra mình đã đánh đổ sạch.

“Thế đấy, đó là lời khuyên duy nhất của tôi cho cậu - vị minh triết nhất trong các hiền giả nói - Bí quyết hạnh phúc nằm trong việc ngắm nhìn mọi kỳ quan của thế giới này và không bao giờ quên hai giọt dầu trong muỗng”.

Đi tìm chân lý

Quý vương đang nói chuyện với lũ bạn thì thấy một người nọ đi trên đường. Chúng nhìn ông ta đi qua và thấy ông cúi nhặt cái gì đó trên đường.

“Ông ta tìm được cái gì vậy?” - một đứa trong đám bạn hỏi.

“Một mẫu chân lý” - quý vương đáp.

Đám bạn có vẻ lo lắng. Một mẫu chân lý có thể cứu rỗi linh hồn người đó. Và địa ngục giảm đi một linh hồn. Nhưng quý vương bình thản, lơ đãng ngắm cảnh.

“Mày không lo lắng sao? - một đứa bạn hỏi - Ông ta tìm được một mẫu chân lý rồi đó!”.

“Tao không lo” - quý vương đáp.

“Với mẫu chân lý đó ông ta sẽ làm gì mày biết không?”.

Quý vương đáp: “Giống như mọi khi, ông ta sẽ lập một tôn giáo mới. Và sẽ khiến thêm nhiều người rời xa chân lý”.

Table of Contents

Tiếng nhạc phát ra từ ngôi nhà

Đôi dép của José

Câu chuyện của cây cung

1

2

CÂY CUNG

MŨI TÊN

MỤC TIÊU

TƯ THẾ

CẦM MŨI TÊN NHƯ THẾ NÀO

NẮM GIỮ CÂY CUNG

GIƯƠNG DÂY CUNG NHƯ THẾ NÀO

NHÌN VÀO MỤC TIÊU NHƯ THẾ NÀO

THỜI KHẮC CHO TÊN LÌA CUNG

- Kết -

BÀI HỌC THUỘC LÒNG

LÀM THẾ NÀO QUÁN SÁT ĐƯỜNG BAY CỦA MŨI TÊN

NGƯỜI BẮN CUNG, KHÔNG CÓ TÊN, KHÔNG CÓ MỤC

TIÊU

CÂU CHUYỆN CỦA TETSUYA

Một chỗ trên Thiên đường

Một chuyện ngày Giáng Sinh

Truyện cực ngắn